

TOWARZYSTWO GIMNASTYCZNE
„SOKÓŁ” W SANOKU

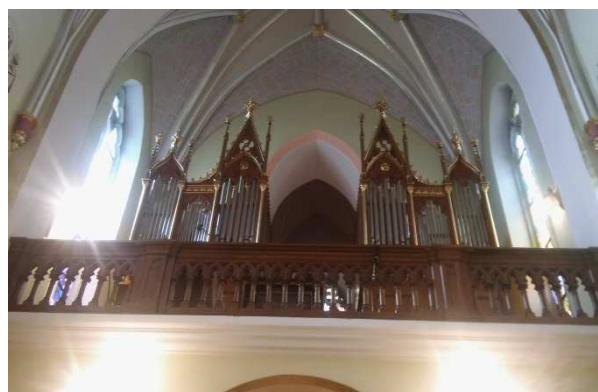
OSTATNIA DROGA DRUHA KAZIA AUGUSTYNA

W sobotę, 26.02.2022 r. pojechaliśmy do Kołaczyc pożegnać dh. Kazimierza Augustyna i odprowadzić ostatnią drogą na wieczny spoczynek. W delegacji z sanockiego „Sokoła” wzięło udział cztery osoby: Ula, Ania, Witek i Basia. Do Kołaczyc dotarliśmy nieco przed dwunastą.

Kołaczyce to miasto położone na Podkarpaciu w powiecie jasielskim. Leży na historycznej ziemi sandomierskiej Małopolski. Miejscowość jest siedzibą parafii św. Anny, należącej do dekanatu Brzostek (skąd pochodziła żona pana Zygmunta Kellera – Janina Łukowicz). Wisłoka płynie po zachodniej stronie Kołaczyc. Miasto lokowane przez króla Kazimierza Wielkiego w 1339 r. założone zostało przez benedyktynów tyńskich. Około połowy XVI wieku w Kołaczycach był wielki pożar. Przez lata i wieki Kołaczyce zmieniały właścicieli. W XIX wieku miasto strawił znów ogromny pożar. W 1919 r. Kołaczyce straciły prawa miejskie i dopiero 1 stycznia 2010 roku odzyskały je. Teraz jest drugim po Jaśle miastem powiatu jasielskiego.

Źródło: Wikipedia.

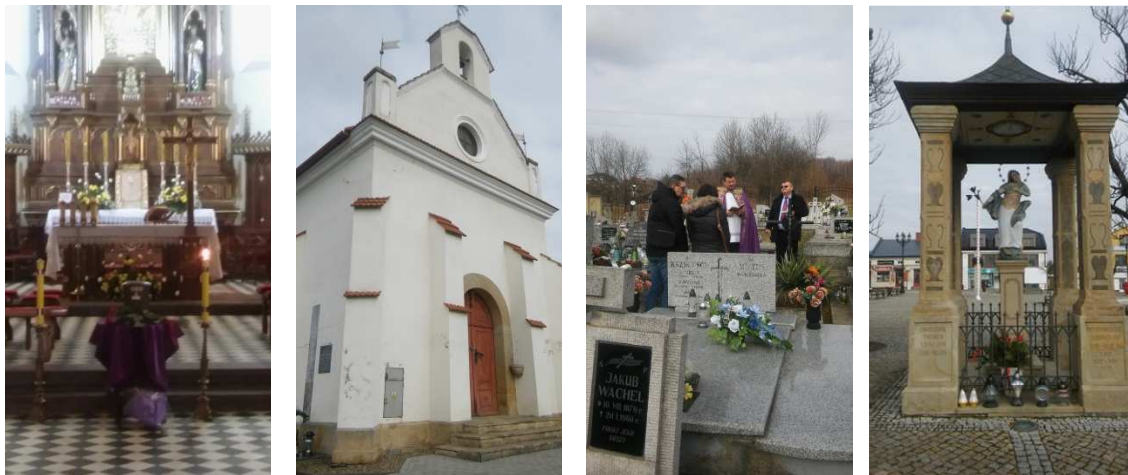
Z daleka ujrzeliśmy wysoką wieżę kołaczyckiego kościoła pw. Św. Anny.

Wybudowany został w latach 1903-1906 staraniem ówczesnych proboszczów i parafian kołaczyckich, a także rodaków przebywających za granicą. Kościół zbudowany jest z czerwonej cegły

i białego kamienia w kształcie krzyża o wymiarach 39 x 20 m, wysoki na 16 m. Na wieży o wys. 51 m zamieszczony jest herb opactwa tynieckiego, a zarazem miasteczka Kołaczyce. Widnieją na niej też 3 dzwony zakupione przez ks. Ignacego Skowrona w 1933 r. W kościele znajdują się 4 ołtarze. W ołtarzu głównym mieści się łaskami słynący obraz św. Anny i Najświętszej Maryi Panny. Kościół posiada piękne witraże, zniszczone w czasie II wojny światowej, po wojnie odrestaurowane. Dzięki staraniom kolejnych proboszczów przeprowadzono w 1978 r. pełne odnowienie wnętrza kościoła. Obecnie zdobią go mozaiki. Na uwagę zasługują: zabytkowa kamienna kropielnica z 1632 r. oraz chrzcielnica z czarnego marmuru pochodząca również z XVII w.

Przed nawą główną położona jest urna dh. Kazia Augustyna. Trwa modlitwa różańcowa za niego. Potem msza. Osób jest niewiele. Pogrzeb odbył się według procedury na miejscowym cmentarzu. Dh Kazio spoczął na miejscu swoich rodziców. Wymieniliśmy parę zdań z córką i synem pana Kazia.

Na dość sporym kołaczyckim rynku pośrodku pod czterospadowym daszkiem znajduje się rzeźba Matki Bożej i napis: „Królowo Korony Polskiej. Broń nas”. Zaś z drugiej strony napis: „Bojownikom na chwałę RP”. „1830-1831”. „1863”. 1914-1920”. „1939”.

Pod jedną ze ścian rynku wisi dzwon kołaczyckiej Ochotniczej Straży Pożarnej. W pobliskiej restauracyjce jedliśmy pierogi i placki węgierskie. Opuściliśmy Kołaczyce, jadąc do miejsca gdzie upamiętniona jest Helena Marusarz i jej

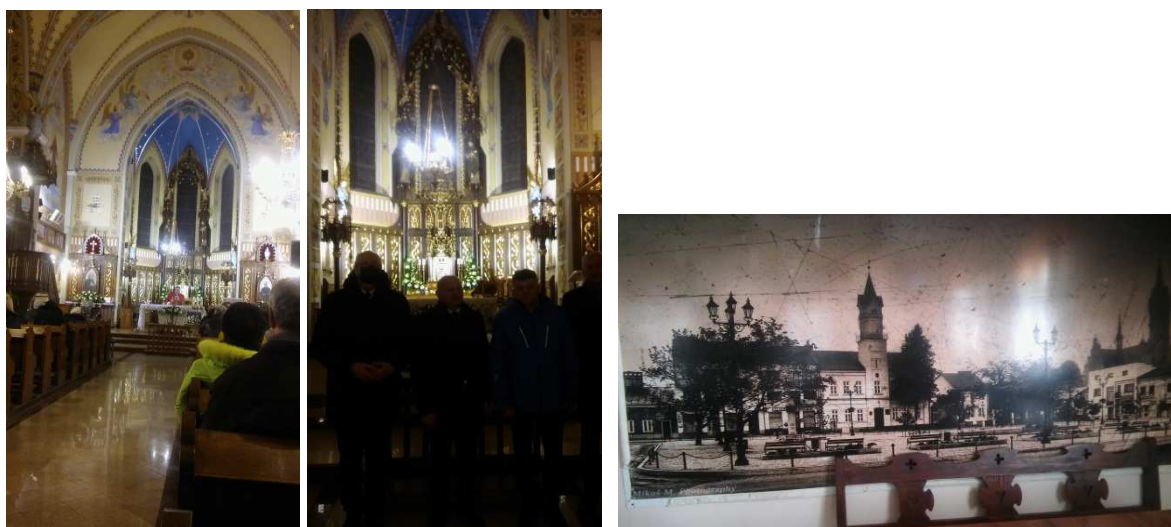
towarzyszki. Helena Marusarzówna (siostra Stanisława) mistrzyni sportów narciarskich, kurierka tatrzańska: tutaj w Pogórskiej Woli m.in. dla niej wystawiono wspaniały monument – pomnik oddający hołd pomordowanym w latach 1939-1945: „Czynem dowiedli, że Polska nie zginęła”.

Podjechaliśmy na cmentarz do Machowej, gdzie są pochowani m.in. żołnierze kampanii wrześniowej: Stanisław Waligóra i kapitan AK – Adam Kałużyński oraz 19-letni Austriak Otto Schimek, który służył w armii hitlerowskiej. Odmówił strzelania do ludności polskiej, za co został rozstrzelany od swoich w listopadzie 1944 r. Ten grób posiada zawsze świeże kwiaty i jest bardzo dobrze utrzymany.

W drodze powrotnej odwiedziliśmy sanktuarium św. ks. Andrzeja Boboli (patrona Polski) w Strachocinie, gdzie odbywają się msze i modlitwy za naszą ojczyznę.

Modlą się dzisiaj za naszą Ojczyznę do św. Andrzeja Boboli, sanoccy politycy.

ŻEGNAMY DRUHA KAZIA W IMIENIU WSZYSTKICH SANOCKICH SOKOŁÓW:

CZEŚĆ JEGO PAMIĘCI!

Dh. Barbara Milczanowska
Grupa Turystyczno-Historyczna
TG „Sokół” w Sanoku